Pregaria.cat

Entrada

La monotonia dels dies iguals

Ja ha tornat la monotonia del dies iguals. La mateixa hora de llevar-se, faci el dia que faci. La mateixa hora de sortir de casa. Els transports o les cues de cotxes. Les cares d'avorriment de molta gent. Les salutacions ordinàries; el despatx, l'oficina, l'aula, el taller o la biblioteca. Tot el de sempre, la gent de sempre, la feina de sempre, el dinar de sempre, les preses de sempre, la són de sempre i el tornem-hi de sempre.

I a pesar de tot, què bella és la vida !. Pregunteu, sinó, al jubilat que no sap què fer, el malalt crònic, aquella persona que viu en depressió aferrada al seu cor, al passavolant de carrer en carrer...Ells, podríem pensar, oh! si tingues menys anys i pogués tornar a la fàbrica, Oh! si no hagués mort el meu marit, Oh, si els fills fossin a casa, Oh! quan creia, quan estimava, quan vibrava....

Però, no et comparis amb ningú. Entra a fons en aquesta aparent monotonia dels dies iguals. Pensa, si us plau, un moment. No és potser aquest l'espai de trobada amb el teu Déu?. No va dir que arriba l'hora i és ara que serà trobat arreu, en esperit, en veritat. No cal anar al temple ara, el teu temple és el bus o el metro. No cal cercar-lo en llargues pregàries ara, la pregària són les teves mans en el teclat i els teus ulls que miren amb amor a aquests alumnes, tan pesats a vegades. Troba al teu Déu en el fons de la monotonia dels dies iguals. Et mira. T'estima. T'ajuda.

Aixeca el cor cap a Ell. Uns instants. És qüestió de mig segon. No notes en el teu esperit que t'està mirant... i, per cert, amb una simpatia in